

HÁT BÀI CA NGÀY CŨ

Người lính già ly hương

Tôi quen em trong buổi liên hoan sau chiến thắng của đơn vị, em đến cùng ban nhạc “Tâm Lý Chiến” để ca hát giúp vui và cũng để nâng cao tinh thần binh sĩ sau những tháng ngày miệt mài ngăn giặc nơi tiền đồn xó núi. Nơi đóng quân là một ngọn đồi đã xác xơ vì bom đạn, xa xa dưới chân đồi là những xóm nghèo cũng xơ xác vì ảnh hưởng của những năm tháng chiến tranh.

Giữa đồn đã dựng sẵn một sân khấu dã chiến bằng những tấm sắt PSP, xung quanh được trang trí những cây và bông hoa rừng xen kẽ những bóng đèn điện được bọc giấy màu để ánh sáng dịu lại trông cũng ra vẻ một... sân khấu!

Phái đoàn Tâm Lý Chiến được tiếp đón bởi Sĩ quan ban 5, đang ăn cơm chiều trong Câu Lạc Bộ, ngoại trừ cơm nóng còn món ăn chỉ là thịt hộp và rau rừng. Thịt hộp là do các anh em binh sĩ tự nguyện đóng góp lấy ra từ khẩu phần lương khô hành quân còn dư lại của những kỳ hành quân trước. Nghe có phái đoàn Văn Nghệ đến giúp vui, anh em nô nức với nụ cười luôn rạng rỡ trên môi. Thú vui duy nhất của những người lính rừng chỉ có thể, cả năm hoặc đôi khi hai ba năm mới có một lần. Đơn vị phải chia làm hai, một nửa hành quân, phục kích ngăn chặn địch từ xa, một nửa ở nhà xem văn nghệ. Nửa ở nhà xem xong hôm sau hoán đổi để anh em chưa xem trở về và phải xem ban ngày vì buổi chiều trực thăng sẽ đón phái đoàn Tâm Lý Chiến trở về nơi họ xuất phát.

Buổi trình diễn bắt đầu, bao năm tháng nơi tiền đồn heo hút xa xăm các anh mới được nhìn thấy những tà áo dài bay bay trong gió, mới được nhìn thấy những mái tóc dài thị thành thướt tha tung bay trong hoàng hôn nắng tắt. Buổi chiều hôm nay bỗng đẹp hơn những buổi chiều của những ngày tháng trước, sau mỗi bài hát tiếng vỗ tay vang lên kéo dài như bất tận... xen lẫn tiếng vỗ tay nồng nhiệt đó, đâu đây trên những gương mặt khắc khổ vì nắng gió chiến trường có những ngón lệ long lanh, có đôi hàng mắt ướt và có

những mái đầu cúi xuống lau vội đôi dòng lệ chảy. Không hẳn vì bài ca hay được ngân lên từ đôi môi xinh đẹp mà vì... đã có người vài ba năm rồi chưa một lần về thăm nhà, tình hình chiến sự sôi động khắp 4 Quân Khu nên giấy phép thường niên đều bị hủy bỏ.

*“Đợi hai ba năm nữa
Quê mình thôi khói lửa
Mời xuân đến với tôi.
Ôi... đất nước đôi nơi!”*

.....

Tiếp theo, MC giới thiệu một bài đơn ca do Ca sĩ TN trình bày. Nàng bước lên sân khấu, cả thân hình với chiếc váy dài và mái tóc cắt ngắn hiện rõ trên nền trời tím thắm pha chút rắng vàng của hoàng hôn, của ánh sáng giao thoa giữa ngày và đêm tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ. Sau bài nhạc lính, ai đó đã yêu cầu “Chuyên Tàu Hoàng Hôn”, giọng nàng thật buồn đưa tôi về với đường tàu và sân ga trong một chiều đưa tiễn.

*“Tà dương... khuất trong sương là mỗi lần ngóng chờ,
Nhìn theo phía chân mây đợi chuyến xe xưa về chưa...”*

Cứ mỗi chiều về... khi hoàng hôn khuất bóng trong sương, có một người dỗi mắt trông theo đường tàu xa hút tận chân mây với hy vọng con tàu sẽ mang người tình chinh chiến biên cương... trở về. Nhưng rồi, người tình đâu thấy, một mình lủi thủi quay bước trở về dưới sương khuya phủ đầy phố vắng.

*Tàu đi rồi sân ga buồn héo hắt
Ta xa người lòng chợt thấy quạnh hiu
Mưa vẫn rơi nhạt nhòa con phố cũ
Bước dọc hành khua phố vắng buồn thiu! -LPO*

Nàng cúi chào khi bản nhạc vừa dứt, trước khi bước xuống sân khấu, mắt nàng chạm vào mắt tôi... ánh mắt lạ quá như muốn nói một điều gì và ánh mắt đó theo tôi suốt đêm trần trọc không ngủ. Buổi văn nghệ hôm sau, mắt tôi... mắt em lại tìm nhau, tuy không nói một lời cho đến lúc chia tay nhưng đôi mắt đã nói lên tất cả. Trục thẳng đảo một vòng rồi bay thẳng, tôi đưa tay vẫy và em cũng vẫy lại cho đến khi máy bay khuất vào những đám mây bạc. Chợt nhớ ra tôi quên xin nàng địa chỉ, nhưng không sao người trưởng đoàn là bạn của tôi. Tôi và TN quen nhau từ đây, thỉnh thoảng gửi thư cho nhau qua địa chỉ Biệt Động Văn Nghệ nơi nàng phục vụ. Có lần tôi được nghe nàng hát tặng tôi bài ca đó qua Đài Phát Thanh SG và chúng tôi hẹn nhau khi yên giấc tôi sẽ đi phép về Sài Gòn một chuyến, nhưng cái ngày chinh chiến tàn tôi không về được Sài Gòn mà đi thẳng vào trại tù có tên là “Trại Cải Tạo”.

Vừa bước vào Thu 2019, cựu tù của trại Xuyên Mộc tổ chức một ngày họp mặt, anh Từ Trường Nguyễn Hữu Nhân mời thân hữu và bạn bè các nơi kể cả những người thuộc các tiểu bang xa về thung lũng hoa vàng San Jose tham dự tiệc đồng thời để điểm danh ai còn ai mất, tôi cũng được mời. Những bạn tù gặp nhau trong không khí tràn đầy hạnh phúc của tình chiến hữu, nửa chừng buổi tiệc, người MC là Nữ sĩ Nhã–Giang Thu–Tâm mời tôi đóng góp một tiết mục, ngần ngừ một lát rồi cũng phải nhận lời và với một bài hát năm xưa mà tôi đã được TN hát tặng... tôi bắt đầu cất tiếng.

(ngâm thơ)

*Những cuộc chia lìa khởi tự đây,
Cây đàn sum họp đứt từng giây.
Sao nhà ga ấy... sân ga ấy,
Chỉ để cho lòng đau biệt ly.
Những đôi mắt ướt nhìn đôi mắt,
Buồn ở đâu hơn... ở chốn này! (1)*

Chiều nao, tiễn nhau đi khi...

Không hiểu tôi đang hát hay lòng tôi đang thổn thức theo tiếng đàn Keyboard với điệu buồn La Thứ, những âm thanh đó như dìu tôi về với kỷ niệm quá khứ xa xăm... nơi mà, em với mái tóc ngắn, chiếc váy dài ngang gối với hai tay trần nhẹ nhàng bước lên sân khấu trong một buổi chiều tà nơi tiền đồn xó núi...

Trên sân khấu tôi nhìn thấy em từ xa cũng mái tóc ấy, cũng chiếc váy với hai tay trần, dáng vẻ khoan thai em bước dần về phía tôi trên tay một nhành hoa với nụ hồng đỏ thắm! Tôi nhận đóa hoa từ tay em và cúi xuống đặt lên má em một nụ hôn thay lời cảm ơn... và, tôi cũng vừa kịp nhận ra là... đóa hoa đến với tôi từ một Phu Nhân nào đó chứ không phải là TN, em của anh! Tôi thảng thốt gọi thầm tên em...

Tiếng tăng hắng của anh nhạc công làm tôi chột tỉnh, nổi xúc động đã khiến tôi hát sai mấy nhịp... phải xin lỗi và hát lại!

Cho em hồng đôi má

Nụ hôn này cho em
Một đóa hồng nở muộn
Buổi hoàng hôn bóng xế
Anh quan bốn “miệt vườn” (*)

Sao ngày xưa không thương
Khi má hường sắc thắm
Tuổi trăng nhường nguyệt thẹn
Mắt thêu rèm lá rằm

Chiến trường xa thăm thẳm
Dặm quan san nghìn trùng
Hết tiền phương giữ giặc
Anh sa vòng lao lung

Người lính già ly hương
Hát bài ca ngày cũ
Chia tay còn vẫn vương
Đêm sum vầy bạn tù

Đừng làm anh lúng túng
Chớ làm môi anh run
Nụ hôn già có vụng
Má phấn thêm thẹn thùng

Bao lần ve không hát
Mấy mùa Phượng không hoa
Đợi anh gàn toi tả
Nụ hôn trẻ nhạt nhòa

Cho em hồng đôi má

Cho anh bừng cơn say
Đầu mai này xa cách
Nhớ nhau đếm tháng ngày

Nụ hôn này cho em
Có làm em bối rối
Dậy hương tình bồi hồi
Em! một lần rồi thôi!

Dzuy Lynh. CàPhêLính. Oct 2019
Chú thích: () Quan Thái Tá Địa Phương Quân*
Super Model: LêphiÔ & Em Gái hậu phương

Bây giờ em ở đâu?! nếu em vẫn còn đâu đó trên quê hương Việt Nam khôn khổ hoặc tha phương xứ người, dù là nhà cao cửa rộng hoặc nơi góc tối cuộc đời, vẫn còn có anh đang dõi mắt trông theo với cả con tim chất chứa một khối chân tình luôn ước mong một lần hội ngộ. Với anh, hình bóng em luôn hiện hữu trong ý nghĩ, trong tim và trong... ký ức!

Lê Phi Ô

Tác giả chú thích

(1) những câu thơ mở đầu của bài hát “*Chuyến Tàu Hoàng Hôn*”. (*Minh Kỳ – Hoài Linh*)

